

Ріднеє слово

У Міжнародний день рідної мови учні 7-Г класу НВО №5 с. Єфремова зустрічалися із подільською поетесою Марією Іванівною Будзінською.

Найбільшою цінністю кожного народу є його мова. Краса, милозвучність, гармонійність і природність української мови вражають усіх.

Олесь Гончар писав: «Мова – не просто спосіб спілкування, а щось значно більше. Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання віків». Поезію Марії Будзінської «Українська мова – скарб народу» виразно прочитала Валерія Войтко. Справді, український народ й українська мова невіддільні одне від одного. Народ створює мову, а мова забезпечує існування народу, особливо рідна, материнська.

Слова материнські в піснях колискових,

Слова піснетворці, як спів солов'я.

З глибинних джерел невмирущих, народних

Ріднеє слово і мова моя.

Ці зворушливі слова Марії Іванівни залишилися у пам'яті дітей, вихованців 7-Г класу.

Про невмирущість рідної мови – у вірші «Мова моя барвиста» (майстерне читання поезій продемонстрували Прохорчук Дмитро, Олеся Лунь, Бойко Олександра, Павлощук Анастасія, Мицюк Софія).

Проникливо і щиро прозвучали рядки нашої краянки про рідну мову:

А тому й мова барвиста
З відтінками, урочиста,
Материнська, сокровенна,
Господом благословенна.

Рідне слово як скарбницю духовності народу всмоктувала в свою душу і серце Марія Іванівна разом із молоком матері, «разом із бджілками в гайочку», слово «зоріло в житнім полі волошковими очима», воно дзвеніло «у струмочку, що тече в рідній Долині».

Марія Іванівна стверджує, що мова – це краса світу, це вся діяльність народу, бо саме в мові відображається духовний світ народу, його родовідна та історична пам'ять. Кожне слово Марії Іванівни – щире, проникливе, осмислене, багате. Вона ділиться сокровеним із читачами, її поетичні рядки (як і думки!) повнокровні, глибинні...

Своє натхнення черпає Будзінська М.І. у рідних місцях Хмельниччини (с. Чорна Чемеровецького району).

До тої криниці
З далекого краю
Пташкою водиці
Попить прилітаю.

Дивосвіт поетичного слова нашої краянки цікавий і неповторний. У її віршах бринять слова вдячності рідному краєві, народові українському. Народ живе доти, допоки живе його мова, допоки зігріває усіх слово подільської поетеси, члена Хмельницької літературної спілки «Поділля» Марії Іванівни Будзінської.

Майя Тернецька,
вчитель української мови та літератури
НВО №5 ім. С. Єфремова
міста Хмельницького.